

Copyright © 2018 STELIAN ȚURLEA

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2018 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȚURLEA, STELIAN

Algoritmul Funcoin / Stelian Țurlea. - București : Crime Scene Press, 2018

ISBN 978-606-8959-21-4

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: MIHNEA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: septembrie 2018

Carte apărută cu sprijinul *Fundației Premiile Flacăra*

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Faptele și personajele din paginile care urmează pot fi întâlnite numai pe tărâmul ficțiunii. Orice încercare de a le descoperi în realitate este riscantă și neavenită.

Stelian Țurlea

Algoritmul Funcoin

CRIME SCENE PRESS
2018

Cuprins

Daria,	9
Bițu	21
Daria	28
Bițu	39
Daria	44
Bițu	61
Ileana	65
Daria	73
Bițu	83
Daria	86
Ileana	97
Daria	110

Daria

1.

Îmi pot imagina cum mă vede insul ăsta: o muierușcă lungană, cu părul cânepiu strâns într-o coadă de cal mângâindu-i jumătate de spate, cu o uniformă de culoarea pielii mulată pe sânii fermi și picioarele interminabile, de păianjen, îmbrăcate în ciorapi de plasă de aceeași culoare, cu găuri cât unghia degetului mare. Niciodată nu port altceva la bară, știu că-i scot din minți pe toți. Unele îmi zic să pun pe mine niște chiloți și sutien ca orice femeie la locul ei, să aibă unde să-mi bage banii mușteriii, în body-ul meu mulat pe piele n-au cum, dar nu mă interesează deloc banii lor, doar să-mi iasă numărul. Nu-s de păianjen picioarele, ci cum nu se poate mai potrivite să se cațere pe bara de oțel a barului de noapte, până la capătul de sus, sunt singura care face seară de seară numărul ăsta periculos, acolo sus nu mă mai interesează nimic, mă înfășor, mă destind ca un arc și atârî într-o mână, cu capul în jos, mă învârt, mă fac ghem și mă destind din nou, mă prefac că alunec, le dau tuturor senzația că mă prăbușesc, se lasă întotdeauna liniștea când alunec ca o săgeată pe bară, sau ca un pietroi, îmi calculez cu mare atenție căderea, într-o clipă mi-aș putea crăpa căpățâna ca pe un bostan, încetează muzica și clinchetul paharelor, nu se mai destupă cu zgomot nicio sticlă de șampanie, abia de mai chicotește vreo amantă adusă să fie arătată lumii și îmbătată bine de burtoșii plini de bani care-mi imaginez că fac pariuri: se zdrobește de sol? nu se zdrobește? Se aude un oftat ca

un vaiet din toți plămânii. Știu că i-am uimit și înspăimântat din nou, izbucnesc aplauze și zumzetul renaște. Mă uită repede. Mă retrag în culise. Rolul meu din acea seară s-a încheiat cu bine, am scăpat întreagă, o noapte și-o zi nu mai am treabă cu barul. Dar abia acum începe greul. Seară de seară mă trezesc cu diverși tipi cu buzunarele burdușite de bani, convinși că e destul să-mi facă un semn sau să-mi trimită un mesaj prin vreun chelner complice că m-așteaptă în cutare loc să ne distrăm, știu că n-au în cap decât să mi-o tragă, să m-adauge pe lista lor lungă de cuceriri. Îmi trebuie multă minte să scap de insistențele lor, dacă-s beți uită repede refuzul și-și găsesc sigur prin bar vreo pițipoancă gata să le facă pe plac, dar se întâmplă să fie câte unul treaz sau încăpățânat și trebuie să-mi storc creierii să găsesc motive pentru refuz, altfel mă așteaptă în parcare niște haidamaci să mă învețe minte, snopindu-mă-n bătaie, s-a întâmplat cu altele, pe una au băgat-o în spital pentru câteva săptămâni, sau mă cheamă patronul să-mi dea de înțeles că nu vrea probleme, pe el nu-l interesează cine mi-o trage, ci doar să nu-i dea foc vreun nemulțumit că n-a ajuns la păsărica cutare atunci când avea el chef. Pe patron e și mai greu să-l îmbrobodesc, dar știe că numărul meu la bară e unic, i-a făcut celebru barul, îi atrage clienți care-l umplu de bani, așa că nu insistă nici el, sunt găina cu ouă de aur, îmi spune doar să am grijă, ori să fiu cu ochii-n patru. Sunt.

Până acum am fost cu ochii-n patru și m-am ferit de necazuri.

Erotic Bar. Numele nu arată cine știe ce inteligență, dar e suficient să atragă mușterii ca la balamuc, de toate soiurile: tineri hămesiți după sex, țapi bătrâni plini de bani care nu și-au găsit parteneri permanente, boșorogi încă activi convinși că nu și-au pierdut vigoarea, singuratici și frustrați, puștani abia ieșiți din adolescență, încă imberbi, sportivi de toate soiurile mândri de banii lor, de gloria lor efemeră sau de mușchii lor, femeiuști care vor să afle cum mai arată piața striptease-ului, fauna care știe să toace bani și nu prea are unde. Programul nici măcar n-are cine știe ce erotism, dar nu contează. Un

număr-două reușite asigură faima pentru o jumătate de an, cât să te umpli de bani pentru o lungă perioadă, în următoarea jumătate de an sigur-sigur bat la ușă alte două-trei fetișcane cu trupuri de zeiță, gata să arate tot, e destul să le înveți câteva mișcări lascive și te urci pe pereți, chiar femeie să fi!

În seara aia nici n-am apucat să-mi dau jos body-ul în care-mi fac numărul, că m-am trezit peste mine cu un hândrălau cât un halterofil, m-a cântărit preț de trei secunde din cap până-n picioare, de parcă ar fi vrut să se asigure că-s eu și nu alta, și-a zis:

– Mergi cu mine.

M-am uitat la palmele lui ca niște lopeți, dacă-mi ardea una mă lăsa sigur fără suflare, n-aveam cum să mă împotrivesc, dar tot am întrebat, să nu cumva să creadă că tănjisem după invitația lui:

– Unde să merg?

– Mergi cu mine. O să vezi.

Când ieșeam, Angelica Funduțica, cea care-mi urma pe scenă după o pauză rezonabilă de un sfert de oră, m-a întrebat:

– Unde te duci? N-a fost vorba că plecăm împreună?

– Mă întorc, i-am strigat peste umăr, aparent calmă, s-o liniștesc, cu gândul că, dacă spun mai multe, mă umple de sânge halterofilul, care nu m-a contrazis, de fapt n-a scos nicio vorbă, puteam să cred că n-are nimic de replicat la spusele mele. Mai degrabă nu-i păsa.

Am urcat într-o mașină neagră, nu atât de fițoasă ca altele parcate, dar nici ultimul jaf. La volan era un alt hândrălau, nu putea fi decât o copie a celui care-mi transmisese invitația, eram sigură că n-o făcuse din capul lui, era doar un mesager, adică o slugă mătăhăloasă. Șoferul n-a catadicsit nici măcar să-mi răspundă la bună seara, a demarat în trombă, cum văzusem că fac seară de seară, de parcă i-ar fugări cineva sau ar fi în mare întârziere la o întâlnire de taină.

Apucasem să-mi iau telefonul mobil cu mine, nu văzuse, nu fusese atent, nu-i păsa, habar n-am, dar când am început să butonez s-o

sun pe mama, să-i spun să nu mă aștepte și să se culce, mi l-a smuls din mână cu brutalitate.

Habar n-am pe unde m-au dus, nici nu cunosc bine orașul, străzile semănau una cu alta, toate mâncate de întuneric, abia de vedeam casele de pe margini, ici, colo câte un stâlp lumina galben niște tro-tuare pustii. M-am gândit că am dat de dracu' din moment ce nu-mi puseseră o glugă sau nu-mi acoperiseră ochii, aveau de gând să mă căsăpească, cum citisem în romanele mele de căpătâi. Dar pe urmă mi-am zis că nu știam să fi făcut ceva nelalocul lui, iar tipii erau prea liniștiți, de parc-am fi mers la o întâlnire plăcută și m-am liniștit și eu. Matahala a frânat pe neașteptate, atât de brusc c-am dat cu capul în tetiera din față, mai să-mi rup dinții, și-am izbucnit:

– Nu poți să conduci mai atent, să nu rănești pasagerii?

N-a catadicsit să scoată o vorbă nici acum.

Am trecut cu halterofilul dincolo de niște uși grele de metal, într-un fel de depozit luminat de un bec chior, n-am oprit acolo, am intrat într-o încăpere pătrătoasă, fără nicio fereastră, doar pereți de beton înnegriți, un bec uriaș într-un cuib de sârmă în mijlocul tavanului, aprins probabil tot timpul, și două scaune de lemn față-n față. Am citit destule romane polițiste la viața mea și m-am gândit c-o fi vreo cameră de interogatoriu. Dar nu-nțelegeam ce să caut eu acolo. Halterofilul m-a lăsat și a încuiat ușa după ce-a ieșit. Nu mă legase, era de bine. Am așteptat să mai vină cineva, n-aveam pe cine să-ntreb ce vor de la mine, am strigat de câteva ori în zadar, n-a venit nimeni, m-am așezat pe unul dintre scaune, așteptând, dacă mă aduseseră acolo, măcar or să mă întrebe ceva, mă gândeam.

Sigur am adormit.

Dansul la bară mă stoarce de toate puterile, îndată ce ajung acasă pun capul pe pernă și adorm, dar aici am adormit fără să fiu acasă și fără pernă. Era prea multă liniște și nu voiam s-o mai ascult.

M-am trezit brusc ca dintr-un vis și pe scaunul din fața mea ședea un tip frumușel pe care nu mi l-aș fi închipuit în veci în hruba aia fără

aerisire, unde probabil că-i aduceau pe cei care n-aveau să mai vadă lumina zilei. Cu niciun chip nu voiam să mă gândesc că n-o să mai văd lumina zilei. Așa că m-am concentrat pe chipul frumușelului, dacă mi-ar sta mintea la coțaieli, cum le e tuturor fetelor pe care le știu, sigur mi-aș fi închipuit cum mă dă pe spate să profite de mine. Avea la gât un lăntișor cu o cruciuliță minusculă. Era credincios, altfel n-ar fi purtat o cruciuliță, doar femeile poartă, ca pe o podoabă, oricare-i credința lor, multă, puțină. Dacă era credincios, fie și unu la sută, n-avea să-mi facă rău, m-am gândit. Doar dacă nu era totul o prefăcătorie.

Eram convinsă că și el mă studia și mă străduiam să-mi închipui cum mă vede: o lungană cu părul cânepiu strâns într-o coadă de cal, încă îmbrăcată în body-ul în care evoluase la bară, de culoarea pielii și mulat pe sânii fermi, probabil o fricoasă ori una fără minte, dacă mă aduseseră fără vreo împotrivire - fără îndoială că aflase asta. Mă cântărea de sus până jos, dar sigur nu se gândea să mi-o tragă, urmărea altceva și nu reușeam să-mi dau seama ce anume. Mi-am impus să nu mă gândesc că ar fi poponar, prea era frumușel, dar nu puteam să nu fiu intrigată că n-aveam asupra lui efectul pe care-l am asupra tuturor bărbaților, seară de seară. Pe neașteptate a zis:

– Răzvan ăla al tău unde e?

Am belit ochii.

– Acasă, a fost primul meu gând cu voce tare.

– Nu e acasă. Nu e nici la firmă. Nu e nici la poponaru' ăla cu care-și pierde vremea în fața calculatorului. Tu trebuie să știi unde a dispărut.

L-am privit drept în față. Era al naibii de frumușel, aproape că mă intimidă. Cum de le-a trecut prin cap să trimită pe unul atât de intimi-dant să pună întrebări?

– Habar n-am, am spus.

– Nu ieși de-aici până nu dăm de el.

Am rămas iar singură. După câteva clipe a intrat halterofilul și mi-a dat telefonul înapoi, fără o vorbă. Am înțeles că trebuie să-l caut pe

Răzvan la toate numerele de telefon pe care le știam. Nu era nevoie să-mi spună că mă urmăreau, naiba știe cum, orice număr aș fi format. N-aveam cum să mă ascund.

Dar nici n-aveam de gând să mă ascund.

2.

Nu prea știam unde să sun. La Răzvan acasă și la Mugur, căruia frumușelul îi zisese poponar, n-avea rost, sigur sunaseră ai de mă închiseseră, din câte-mi dădeam seama. Telefon mobil avea și maică-sa, cine n-are în ziua de azi, dar știam că nu răspunde după ce se întuneacă nici dacă e cutremur. Știam telefonul soră-sii, că mi-e ca o soră de cruce, dar mi-am zis că e imposibil să nu fi tăbărât și pe ea. Dintr-odată m-am gândit că era aiurea să mă răpească pe mine, că doar răpire îi puteam spune, când puteau s-o salte pe Coropișnița de Alexia, care stătea mai mult decât mine nas în nas cu el. Mi-am stors mintea să-nțeleg de ce făcuseră ce făcuseră, n-am ajuns la nicio concluzie. Pe urmă mi-am stors mintea să mai găsesc niște numere afurite de telefoane și mi-am amintit vreo trei, toate ale unor foști colegi de liceu. M-am grăbit să-i sun, nu m-am uitat câte e ceasul, oricum îi știam de somnambuli, dar niciunul nu-l mai văzuse pe Răzvan de secole, așa că nu mi-au fost de niciun folos. Toți au insistat să ne mai întâlnim naibii și m-au tras de limbă dacă mă mai învărt în pielea goală pe bara de la baru' ăla în care n-au ei curaj să intre. Le-am trântit-o că nu-i un local pentru neduși la femei, iar în ce mă privește, toată viața o să merg în costumul ăla de culoarea pielii, care se cheamă body, și dacă ei n-au aflat, să afle că pe când făceam gimnastică de performanță tot așa umblam, dar ei sigur încă sugeau la țâță. Le-am închis repede, să nu

le dau timp de replică, îi știam pe toți guri bogate, mă și miram că nu sună înapoi să-mi trântască vreo perla.

M-am întors la coropișnița de Alexia, care nu răspunsese prima oară, am insistat, am închis, am sunat din nou, lung, că mi se urâse, în cele din urmă mi-a răspuns o voce morocănoasă:

– Ce faci, fato, n-ai somn? a întrebat când s-a lămurit cine o scoală.

Era prea adormită să recunoască numărul de telefon.

– Unde naiba umbli? De unde suni? Nu ești la baru' ăla împuțit să te dai peste cap?

– Lasă asta, i-am zis. Ce știi de Răzvan?

– Ce să știu?

– Unde dracu' umblă?

– De unde mă-sa să știu? Mi-a spus vreodată ceva?

– Poate dai de el, e chestie de viață și de moarte.

– Iar te dai interesantă, să-mi stea inima-n gât! Zi ce vrei de la el.

– Să știu unde e, pe unde umblă.

– La miez de noapte! Nu poți aștepta până mâine? Ți s-o fi făcut de futut?

– Tot coropișniță ești! Află-mi pe unde umblă, că sunt în pom!

Am închis, dacă mai schimbam vreo vorbuliță cu ea mi-era teamă să nu-mi scape unde sunt, nu c-aș fi știut, dar eram sigură că halterofilul sau vreun alt hândrălau stau cu urechile ciulite și-or să mă pocnească de să-mi dea borșul.

Am rămas pe gânduri.

Și, întocmai ca în romanele strânse morman la capul patului meu, pe care le citesc și tot recitesc până apar altele cu și mai multe năbădăi, m-am gândit ce-o fi făcut bietul Răzvan, cui i-o fi greșit, cu ce-o fi greșit și mai ales unde se ascunde, dacă nu-l găseau niște tipi care voiau să dea neapărat de el și de necaz tăbărâseră pe mine. Care nici măcar nu-i eram iubită și n-aveam cum să știu ce-nvârte zi și noapte. Sau i-oi fi iubită și nu știu? Așa s-o fi văzând din afară și să nu mai fac pe mironosița, că am ce-am căutat!